

Het is knikkertijd.
Iedereen op het schoolplein knikkert.
Iedereen, behalve dat ene meisje uit groep 5.
Ze heet Elle.
De meeste kinderen vinden haar wat vreemd.
Ze zijn een beetje bang voor haar.
Niemand durft met haar te praten.
Maar dat maakt Elle niets uit.
Ze heeft het toch veel te druk met
muziek luisteren door haar koptelefoon.
Harde muziek met beukende drums
en gillende gitaren.

Borre is erg goed in knikkeren.
Hij is Koning Knikker.
Oké, hij verliest ook weleens.
Maar meestal wint hij.
Hij heeft een oude sok tjokvol knikkers.
Spinners, stuiters, gewone bonken
en grote bonken.
De sok zit zo vol, dat Borre hem
haast niet meer dicht krijgt.
Maar wat moet hij met zo veel knikkers?

Misschien knikkert Elle niet omdat ze
geen knikkers heeft, denkt Borre.
Want je moet toch eerst één knikker hebben
voordat je er meer kunt gaan winnen.
Hij zal het haar eens vragen.
Hij is niet bang voor haar, zoals de rest.
Ze ziet er misschien wel heel stoer uit,
maar Borre is ook geen watje.

'Knikker jij niet omdat je er geen hebt?'
vraagt Borre.

'Wat?' zegt Elle heel hard.

'Waarom knikker je niet?' roept Borre.

'Ik versta er geen snars van, hoor!'
gilt ze terug.

'Ja, je moet die koptelefoon ook afdoen!'
roept Borre.

'Ik doe m'n koptelefoon af,' zegt ze.

'Misschien dat ik er dan wel wat van versta.
Zo, wat wil je?'

'Ik wilde weten waarom je niet knikkert,'
zegt Borre.

'Heb je soms geen knikkers?

Dan mag je er wel een paar van mij hebben.'

Elle kijkt verbaasd: 'Ik, knikkeren?

Dat gepiek en geschoffel doet me niets.'

Ze zet haar koptelefoon weer op.

'Dan blijf je hier toch fijn in je eentje staan met je herrie,' mompelt Borre. Dat durft hij best te zeggen. Ze hoort het toch niet. Niet zo gek dat ze bang voor haar zijn, denkt Borre. Wat een bozerd!

Borre wordt op zijn rug getikt. Het is de tweeling Stefan en Tijs. 'Wat heb jij een boel knikkers!' zegt Tijs. 'Die willen wij wel van je winnen,' zegt Stefan. 'Maar je durft vast niet tegen ons te spelen.' 'Waarom niet?' vraagt Borre. 'Ik ben geen bange poeperd. Ik ben Koning Knikker. Kom maar op!'

Ze gaan naar een vrij putje.
Borre veegt wat zand aan de kant
en haalt een plukje mos weg.
Knikkeren is een ernstige zaak.
'Waar spelen we om?' vraagt Tijs.
'Zullen we gelijk voor de bonken gaan?
Of begin je liever rustig met stuiters?'
'Doe maar grote bonken, als je die hebt,'
zegt Borre.
'Ik heb er drie,' zegt Stefan.
'O, wat jammer,' zegt Tijs.
'Ik heb alleen maar gewone bonken.
Doen jullie samen maar een pot.'
'Oké,' zegt Borre.
'Dan spelen we hierna om gewone bonken.
Dan kun jij ook meedoen.'

'Mooi,' zegt Stefan.

'Dan is het jij tegen mij, Borre.

Je kunt toch wel tegen je verlies, hè?'

'Tuurlijk,' zegt Borre.

'Maar ik ga winnen, hoor.'

Hij pakt drie grote bonken en legt de oude sok achter zich op de grond.

Borre buigt zich diep voorover.

Met zijn tong uit zijn mond piekt hij de eerste knikker.

Die ketst tegen de muur zo het putje in.

'Ha, ik mag gelijk nog een keer,' zegt Borre blij.

Maar dit keer heeft hij minder geluk.

Zijn tweede knikker komt niet eens in de buurt van het putje.

Nu is Stefan aan de beurt.

Hij piekt zijn knikker zo via de muur het putje in.

'Kijk,' zegt hij trots.

'Zo doe je dat.'